

не можемъ да я съшиемъ добръ, тя ни глобява. Ако искаме да се научимъ какъ да слугуваме, трѣбва да се обърнемъ къмъ Христа, Той да ни научи. Слугата трѣбва да бжде много уменъ: глупавъ човѣкъ не може да слугува както трѣбва. Учителитѣ, свещеницитѣ — и тѣ сж слуги. Ако учителътъ разбира своето призвание, най-напрѣдъ трѣбва да разбира дѣтската душа, за да знае какъ да упжти дѣтето къмъ наука. Свещеникътъ трѣбва да разбира душата на своитѣ пасоми, за да може да имъ даде съотвѣтната храна за тѣхното сърце. Трѣбва да притежаваме и друга една черта — да имаме голѣмо търпѣние. Мнозина наричатъ търпѣливитѣ хора „волове“ — „той е, казватъ, волъ“. Да бждешъ търпѣливъ не значи да бждешъ волъ; търпѣнието е разуменъ актъ; за да можемъ да прѣтърпимъ външнитѣ несгоди на живота, трѣбва да имаме вжтрѣшно равновѣсие на душата, сърцето и ума. Ще ви кажа единъ примѣръ за единъ математикъ отъ миналитѣ вѣкове. Той работилъ 20 години върху извѣстни изчисления, по тѣхъ ималъ вжтрѣ въ стаята си разхвърлени разни книжчета и винаги заключвалъ стаята си; единъ день забравилъ да я заключи, слугинята влиза да разтреби стаята, вижда много книжки разхвърлени по пода, взима всички листчета, хвърля ги въ печката и ги изгаря — прѣчиства хубаво стаята. По едно врѣме се връща математикътъ и попитва: „Кждѣ сж разхвърленитѣ листчета? — „Турихъ ги въ печката; вижте какъ сега е хубаво наредено“. — „Такова нѣщо другъ пжтъ да не правишъ“ — това било отговорътъ на математика. Ние слугуваме като тая слугиня — събираме листчетата, това